

РЕШЕНИЕ

№ 1446

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10001** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 - 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Клаули Фоксуел“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], ет.4, ап.5А, срещу Ревизионен акт (РА) №Р-22002222003801-091-001 от 18.05.2023 г., издаден от Д. Д. Д. - орган, възложил ревизията и Й. Н. И. - ръководител на ревизията, в частта, изменена с Решение № 1193 от 21.08.2023 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) [населено място], относно отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м. 03.2020 г., м. 06.2020 г. и м. 08.2020 г. в размер на 23 538,09 лв. и лихви за забава в размер на 6431.23 лв., или общо в размер на 29 969.32 лв.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт е незаконосъобразен поради неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения. Оспорва отказа на правото на данъчен кредит (ДК) по доставки от „Бова рент“ ЕООД за отдаване под наем на лек автомобил поради липсата на доказателства за използването му в дейността на дружеството. Твърди, че автомобилът се използва във връзка с основната му дейност – ресторантьорство. Претендира за отмяна на РА и присъждане на сторените разноски. Допълнителни съображения излага в писмени бележки от 01.03.2024 г.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ДОДОП/ [населено място] при Централно управление на НАП оспорва жалбата и

претендира да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в потвърждаващото решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Допълнителни съображения излага в писмени бележки от 01.03.2024 г.

Административен съд София – град, 69 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22002222003801-020-001 от 26.07.2022 г., издадена от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложена ревизия на жалбоподателя от органи по приходите Й. Н. И. (ръководител на ревизията) и Т. А. Ш., за определяне на данъчните му задължения за корпоративен данък и по ЗДДС за данъчни периоди от 01.08.2015 г. до 31.08.2020 г., в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 17.08.2022 г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 17.11.2022 г. Със ЗИД на ЗВР от 16.11.2022 г., издадена от Д. Д. Д., е удължен срокът на ревизията съобразно чл.114, ал.2 ДОПК общо с два месеца - до 17.01.2023г. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на задълженото лице.

Приложено е Решение № 22002222003801-098-001 от 04.11.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което на основание чл.7, ал.3 от ДОПК и поради преназначаване на А. Г. М., считано от 27.10.2022 г. преписката е иззета и възложена на Д. Д. Д..

Компетентността на А. Г. М. като възложител на ревизията е възложена със т.І.1 от Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С., а на Д. Д. Д. – от т.І.2 на Заповед № РД-01-849 от 31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С.. Със Заповед № 2856 от 27.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С. А. Г. М. е преназначена от длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. на длъжност „главен инспектор по приходите“, което определя трайната ѝ невъзможност да изпълнява функциите на възложител по смисъла на чл.7, ал.3 от ДОПК към момента на издаване на ЗИД на ЗВР от 16.11.2022г.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, РД и РА, се установява от представени от ответника удостоверения на л.114-126 от делото, поради което съдът приема, че документите са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи. Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл.184 ГПК.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002222003801-092-001 от 23.03.2023 г., връчен електронно на 24.03.2023 г. На основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизираното дружество е подадено възражение с вх. №Р-22002222003801-В.-001-И от 05.05.2023 г. срещу констатациите в РД. Представени са допълнително доказателства, в т.ч. копия на фактури по опис, издадени от доставчици на „КЛАУЛИ ФОКСУЕЛ“ ООД, справки и др. По изложени в РА мотиви, възражението е прието за процесуално допустимо, но разгледано по същество за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22002222003801-091-001 от 18.05.2023 г., издаден от Д. Д. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Й. Н. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

Установено е, че през ревизираните периоди дейността на „КЛАУЛИ ФОКСУЕЛ“ ООД е свързана с ресторанти и заведения за бързо обслужване. Дружеството е стопанисвало следните наети обекти: ресторант „ЛЕБЕД“, находящ се

на адрес в [населено място], район „П.“, [улица]; кулинарен магазин, находящ се на адрес в [населено място],[жк], бл. 469 А и безстационарен обект, находящ се на адрес в [населено място],[жк], бл. 62.

В хода на ревизията е установено, че през данъчни периоди м. 03.2020 г., м. 06.2020 г. и м. 08.2020 г. „КЛАУЛИ ФОКСУЕЛ“ ООД е декларирало покупки с право на данъчен кредит по 7 фактури, издадени от „БОВА РЕНТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с данъчна основа в общ размер на 117 690,51 лв. и начислен ДДС в размер на 23 538,09 лв. В отговор на връченото ИПДПОЗЛ от „БОВА РЕНТ“ ЕООД са представени писмени обяснения, счетоводни справки, копия на процесните фактури, банкови разплащания, договор и други данни и документи, указващи фактическо извършване на фактурираните доставки.

От анализа на събраните доказателства, ревизиращите органи са установили, че между „КЛАУЛИ ФОКСУЕЛ“ ООД – наемател и „БОВА РЕНТ“ ЕООД - наемодател е сключен договор за наем на МПС, марка „BMW“, модел „740 Ld XDRIVE“ с шаси WBA7V61090CE22221 за срок от три години, като наемателя изплаща авансово сумата по целия договор в размер на 190 637,00 лв. Констатирано е, че в т. 4 от представените писмени обяснения от „БОВА РЕНТ“ ЕООД е декларирано, че „Предмет на доставката е закупуване на ДМА“, а договорът е за отдаване на автомобил под наем. Представени са С. и Д. за 2020 г., от които е установено, че процесният автомобил не е заведен като ДМА, т.е. същият е стока за доставчика. От друга страна платената цена за „наем“ на превозното средство е установено, че се доближава до пазарната такава.

От ревизираното дружество също са изискани доказателства във връзка с наема на процесния автомобил и използването му за целите на икономическата дейност. Представени са единствено писмени обяснения, че превозното средство се използва за доставки във връзка с независимата икономическа дейност на „КЛАУЛИ ФОКСУЕЛ“ ООД, но документи не са приложени. Не са представени пътни книжки, не е налична и първична счетоводна документация, указваща действително ползване на процесния автомобил за дейността.

В хода на повторната ревизия органите по приходите отново са изискали пътната книжка на автомобила, издадени пътни листове във връзка с използвания ДМА за дейността, но такива не са представени.

От приложената счетоводна отчетност и декларираните данни в дневниците за покупки по ДДС е установено, че ревизираното дружество не е придобивало горива и смазочни материали, които да е завеждало надлежно в счетоводната си отчетност и изписвало в съответствие с приложимите счетоводни стандарти и Закона за счетоводството /ЗСч/. Формиран е извод, че не е налична първична счетоводна документация, указваща действително ползване на процесния автомобил за дейността.

На база така констатираните факти и обстоятелства ревизиращият екип е заключил, че в нарушение на принципа на предимство на съдържанието пред формата /чл. 26, ал. 1, т. 8 от ЗСч/ „КЛАУЛИ ФОКСУЕЛ“ ООД е осчетоводило неправомерно като разход за дейността, разходи за лични нужди на представляващия дружеството. Посочено е, че липсват данни и документи, указващи за коя част от дейността е разходът, свързан с наетия луксозен автомобил с кожен салон и 5+1 места – зареждане на месо, риба, миди, раци, колбаси, сирена, вина, бира, безалкохолни напитки, зеленчуци, доставки на храна по домовете и/или други дейности свързани с предоставяните

ресторантьорски услуги. Липсват доказателства, от които да е установимо от къде до къде е пътувало процесното МПС за съответните зареждания и/или други дейности, част от декларираната дейност на ревизираното лице, какви разходи за горива и гориво - смазочни материали са ползвани във връзка с претендирания транспорт и др. От ревизираното дружество е изискана справка за ползвани ДМА за лични нужди, но такава не е представена в хода на ревизията.

Предвид изложеното, ревизиращите органи са формирали извод, че е ползван неправомерно данъчен кредит за доставка, която не се използва за дейността на ревизираното лице, а е за лични нужди на собственика В. П. Д..

Във връзка с горното на „КЛАУЛИ ФОКСУЕЛ“ ООД е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 23 538,09 лв. за данъчни периоди м. 03.2020 г., м. 06.2020 г. и м. 08.2020 г.

На следващо място, установено е, че ревизираното дружество е ползвало два пъти данъчен кредит по фактура №60...081055/31.05.2020 г. с данъчна основа в размер на 873,42 лв. и ДДС – 174,68 лв., издадена от „ЕНЕРДЖИ МАРКЕТ“ АД с ЕИК[ЕИК], отразена в отчетните регистри – дневници за покупки за м. 05.2020 г. и м. 06.2020 г. С жалбата ревизираното дружество е посочило, че дублираната фактура е анулирана през м. 08.2020 г. с Протокол №13/17.08.2020 г., отразен в дневника за покупки през м. 08.2020 г., при което е отстранен риска от данъчни загуби за фиска. На ревизираното лице са начислени единствено лихви в размер на 3,06 лв. за неправомерно ползване на данъчен кредит за периода от включването на дублираната фактура до анулирането ѝ в дневника за покупки.

Ревизионният акт е връчен на 07.06.2023 г. и оспорен по административен ред с жалба вх. № 53-03-1995 от 22.06.2023 г. Срокът за произнасяне по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК, е до 28.08.2023 г. В този срок е постановено Решение № 1193 от 21.08.2022 г. на директора на ДОДОП С., с което РА е потвърден относно отказаното право на ДК по фактури от „БОВА РЕНТ“ ЕООД и начислени лихви в размер на 3,06 лв., в която част е предмет на съдебно оспорване съгласно чл.156, ал.1 от ДОПК.

За да потвърди РА по отношение на фактурите, издадени от „БОВА РЕНТ“ ЕООД за отдаване под наем на лек автомобил решаващият орган е съобразил, че не са представени пътни листове, нито други документи, доказващи твърденията на ревизираното лице, че автомобилът е ползван за превозване на В. гости, делегации и др., свързани с извършваната дейност по ресторантьорство, вкл. доказателства, свързани с разходи по експлоатацията на превозното средство за дейността на „КЛАУЛИ ФОКСУЕЛ“ ООД. При извършена служебна проверка в информационния масив на НАП е установено, че от датата на наемане на лекия автомобил няма данни за извършвани каквито и да било облагаеми доставки с него. Съобразено е, че разходите за експлоатация и поддръжка на автомобила следва да бъдат документално обосновани, включително и с издаването на пътни листове, а жалбоподателят не е представил такива, вкл. попълнена пътна книжка, от която да се установи от къде до къде е пътувало процесното МПС, какви разходи на горива и гориво-смазочни материали са ползвани във връзка с претендирания транспорт, както и кой е конкретният служител, управлявал МПС и физически извършил дейността. През ревизирания период нямало осчетоводени разходи за гориво и резервни части, за които е ползван данъчен кредит. От извършена справка за наети служители по трудови правоотношения не е установено лице назначено на длъжност шофьор; не е представено копие на свидетелство за управление на МПС на процесния служител; не

е представено пълномощно, издадено на процесния служител, за да управлява процесния автомобил; не е наличен приемо-предавателен протокол, с който се предава процесното МПС на служителя, в качеството му на материално-отговорно лице и др.

Решение № 1193 от 21.08.2023 г. на директора на ДОДОП С. е връчено на 30.08.2023 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена по пощата на 13.09.2022 г. - в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, съдът намира следното от правна страна:

При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 ДОПК органи по приходите и при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Липсват данни за допуснати в хода на ревизията съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на ревизираното лице или ако не бъдат допустани, органът би постановил решение в друг смисъл. Спорът между страните е изцяло правен – по приложението на чл.70, ал.1, т.2 и т.3 от ЗДДС, според които разпоредби правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо, че са изпълнени условията на чл. 69 и 74 от закона, когато:

- стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или по-общо за дейности, различни от икономическата дейност на лицето /т. 2/;
- стоките или услугите са предназначени за представителни или развлекателни цели /т. 3/.

Съдът намира за относимо тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 22 март 2012 година по дело C-153/2011 "Клуб" ООД: От член 168 от Директивата за ДДС следва, че доколкото данъчнозадълженото лице, което в това си качество придобива стока и използва тази стока за нуждите на своите облагаеми дейности, то има право да приспадне дължимия за тази стока или платен ДДС (вж. в този смисъл Решение от 11 юли 1991 г. по дело Lennartz, C-97/90, R., стр. I-3795, точка 8, както и Решение от 21 април 2005 г. по дело HE, C-25/03, R., стр. I-3123, точка 43). И обратно, когато стоката не се използва за нуждите на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице по смисъла на член 9, параграф 1, втора алинея от същата директива, но то я използва за личните си нужди, не може да възникне никакво право на приспадане. По този начин придобиването на стоката от данъчнозадълженото лице в това му качество е определящо за прилагането на системата на ДДС и следователно на механизма на приспадане (вж. в този смисъл Решение по дело Lennartz, посочено по-горе, точка 15 и Решение по дело E. A. Мениджмънт, посочено по-горе, точка 57). Данъчнозадължено лице действа в това си качество, когато действа за нуждите на своята икономическа дейност по смисъла на член 9, параграф 1, втора алинея от Директивата за ДДС (вж. в този смисъл Решение от 8 март 2001 г. по дело Bakcsi, C-415/98, R., стр. I-1831, точка 29). Въпросът дали данъчнозадълженото лице действа в това си качество е фактически и следва да се преценява с оглед на всички данни по случая, сред които са естеството на дадената стока и периодът, който е изтекъл от нейното придобиване до нейното използване за целите на икономическата дейност на това данъчнозадължено лице (вж. в този смисъл Решение по дело Bakcsi, точка 29 и Решение по дело E. A. Мениджмънт, точка 58, посочени по-горе).

От друга страна, в случаи на измама или злоупотреба, при които данъчнозадълженото

лице е дало вид, че желае да разгърне конкретна икономическа дейност, но всъщност се е опитало да включи в своето частно имущество стоки, които могат да бъдат предмет на приспадане, данъчната администрация може да поиска възстановяването с обратна дата на приспаданите суми, тъй като приспаданията са били допуснати въз основа на неверни декларации (вж. Решение по дело Schlosstrasse, посочено по-горе, точка 40 и цитираната съдебна практика).

В случая запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на обективни доказателства се установява наличието на измамна практика, каквато е посочената в точка 49 от настоящото решение.

Релевантно е и тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 16 февруари 2012 година по дело C-118/2011 "ЕОН Асет Мениджмънт" ООД, според което: При сделка, състояща се в получаването на услуга, каквато е наемането на автомобил, наличието на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, е по принцип необходимо, за да се признае на данъчнозадълженото лице право на приспадане на ДДС, начислен върху получената доставка, както и за да се определи обхватът на това право (Решение от 29 октомври 2009 г. по дело SKF, C-29/08, Сборник, стр. I-10413, точка 57 и цитираната съдебна практика).

Прието е също, че е налице право на приспадане в полза на данъчнозадълженото лице дори при липса на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, *когато разходите за съответните услуги са част от общите разходи на това лице* и поради това представляват елементи, формиращи цената на стоките или услугите, които то доставя. Разходите от този вид в действителност имат пряка и непосредствена връзка с цялостната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице (Решение по дело SKF, посочено по-горе, точка 58 и цитираната съдебна практика).

И в единия, и в другия случай, споменати в точки 46 и 47 от настоящото решение, наличието на пряка и непосредствена връзка предполага, че *разходите по получените доставки са включени в цената на конкретни извършени доставки* или съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от данъчнозадълженото лице в рамките на икономическата му дейност (Решение по дело SKF, посочено по-горе, точка 60).

Според решението "ЕОН Асет Мениджмънт" ООД: При ползването на автомобил по договор за лизинг, който може да се приравни на сделка, състояща се в *придобиването на дълготраен актив*, предназначен отчасти за лично и отчасти за професионално ползване, данъчнозадълженото лице има възможност да направи избор. За целите на ДДС то може или да включи изцяло този актив в имуществото на своето предприятие, или да го запази изцяло в частното си имущество, като по този начин го изключи напълно от системата на ДДС, или да го включи в своите стопански активи само в частта, която се използва ефективно за професионални цели (вж. в този смисъл Решение от 4 октомври 1995 г. по дело Armbrrecht, C-291/92, R., стр. I-2775, точка 20, както и Решение от 14 юли 2005 г. по дело С. и С.-Tijmens, C-434/03, R., стр. I-7037, точка 23 и цитираната съдебна практика).

Също следва да се уточни, че придобиването на стоката от данъчнозадълженото лице в това му качество е определящо за прилагането

на системата на ДДС и следователно - на механизма на приспадане. Използването на стоката или намерението за нейното използване определят само обхвата на първоначалното приспадане, на което данъчнозадълженото лице има право (вж. в този смисъл Решение от 11 юли 1991 г. по дело Lennartz, C-97/90, R., стр. I-3795, точка 15).

Въпросът дали данъчнозадълженото лице е придобило стоката в това си качество, тоест за целите на своята икономическа дейност по смисъла на член 9 от Директивата ДДС, е фактически и следва да се преценява с оглед на всички данни по случая, сред които са естеството на дадената стока и периодът, който е изтекъл от нейното придобиване до нейното използване за целите на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице (вж. в този смисъл Решение по дело Vakszi, посочено по-горе, точка 29).

От член 168, буква а) от Директивата ДДС и от съдебната практика, посочена в точка 43 и сл. от настоящото съдебно решение, следва, че съществуването на право на приспадане предполага данъчнозадълженото лице, което действа в това качество, да придобива стока или получава услуга, като ги използва за целите на своята икономическа дейност.

Въпреки това трябва да се уточни, че държава членка не може да отказва на данъчнозадължените лица, които са избрали да третират като стопански активи използваните едновременно за професионални и за лични цели дълготрайни активи, приспадането изцяло и незабавно на дължимия при придобиването на тези активи ДДС по получени доставки, на което те имат право съгласно припомнената в точка 63 от настоящото решение постоянна съдебна практика (вж. в този смисъл Решение по дело С. и С.-Tijmens, посочено по-горе, точка 28).

Приложени към конкретния казус, тези принципни постановки навеждат на следните изводи:

Не е спорно по делото, че с договор за наем на МПС от 01.03.2020 г. „БОВА РЕНТ“ ЕООД като наемодател е предоставило на „КЛАУЛИ ФОКСУЕЛ“ ООД като наемател за временно, възмездно ползване, лек автомобил марка „BMW“, модел „740 Ld XDRIVE“ с шаси WBA7V61090CE22221 за срок от три години. Договорен е месечен наем в размер на 5295.50 лв. с включен ДДС, като наемателят изплаща *авансово цялата* сума по договора в размер на 190 637.00 лв. с включен ДДС, документирано с процесните фактури, по които е отказан ДК. За съда остава неясно как е формирана договорната стойност на услугата по предоставяне под наем на автомобила, както и уговорката за пълно авансово плащане, което противоречи на търговската логика. Ирелевантни за предмета на спора са доводите на жалбоподателя в писмената защита относно разликата в дейността на „БОВА РЕНТ“ ЕООД и „БОВА КАР РЕНТ“ ЕООД. Неподкрепени с доказателства са доводите за „пазара на този вид услуги“. Не са ангажирани доказателства за връщане на автомобила. Но дори и при наличие на такива, основният спорен въпрос е относно използването му в независимата икономическа дейност на ревизираното дружество.

В хода на ревизията е извършена справка в КАТ, при която е установено, че се касае за нов автомобил, с произход от Швейцария, регистриран в КАТ на 12.03.2020 г., докато договорът за наем е от 01.03.2020 г., макар

приемо-предавателният протокол да е от 01.04.2020 г. Свободно достъпна в Интернет информация потвърждава доводите на приходните органи, че *авансово платената „наемна“ цена* за автомобила се доближава до пазарната такава за прехвърляне на право на собственост върху автомобил с идентични характеристики. Разпоредбата на чл.70, ал.1, т.5 от ЗДДС въвежда ограничение на правото на приспадане на данъчен кредит, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74 от закона, когато е придобит или внесен мотоциклет или лек автомобил. За сметка на това, съгласно измененията в текста на чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС (в сила от 01.01.2013 г.) е отпаднала думата "нает", която ограничава ползването на данъчен кредит в такива случаи. Идентични са съображенията на жалбоподателя в жалбата му до съда, че правото на ДК може да бъде упражнено по общия ред и срок, не само за наема на лекия автомобил, но и за стоките и услугите, предназначени за поддръжката, ремонта, подобрението и експлоатацията на наети леки автомобили с аргумент от разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 5 от ЗДДС. Макар и съответни на нормативната уредба, тези негови доводи не го освобождават от доказателствената тежест по чл.154, ал.1 от ГПК, за целите на съдебното производство, да проведе пълно, главно доказване на благоприятните за него факти, че е ползвал процесния автомобил в независимата си икономическа дейност, че го е завел като ДМА в счетоводството си, както и, че е правил разходи за него като поддръжка, ремонти, гориво и резервни части. Решаващият състав на съда приема, че жалбоподателят не се е справил с тази си доказателствена тежест.

В хода на съдебното производство не се ангажираха доказателства, които да оборят констатациите на приходните органи, че съгласно представени при ревизията С. и Д. за 2020 г. процесният автомобил не е заведен като ДМА при ревизираното лице.

Пред съда ревизираното дружество не ангажира доказателства, че е придобивало горива, смазочни материали и др. във връзка с ползването на автомобила в дейността си, които да е завеждало надлежно в счетоводната си отчетност и изписвало в съответствие с приложимите счетоводни стандарти и Закона за счетоводството (ЗСч).

Представените в о.с.з. на 26.01.2024 г. са неотнормими, доколкото касаят 2021 г., а не ревизираните периоди, за които е отказан данъчен кредит по фактури от „БОВА РЕНТ“ ЕООД. От друга страна, счетоводната отчетност е вторична и отразяването в нея на несъществуващи или несъответстващи на реално стопанско събитие първични документи не е достатъчно за целите на доказването. В тази връзка съдът не кредитира данните от представени от ответника обобщена справка при липса на първични счетоводни документи – касови документи за закупуване на гориво.

Независимо, че приетите в о.с.з. на 23.02.2024 г. пътни листове касаят м.юли 2020 г., за който не е отказан данъчен кредит, съдът приема същите за относими към спора, тъй като отказът касае фактури за авансово плащане, а доказването касае целия срок на наемане от 3 години. Логично е ангажирането на доказателства за последващо ползване на автомобила в независимата икономическа дейност на дружеството. Представените 4 броя пътни листове, всички от м.юли 2020 г., документират превоз по маршрут:

С.-В.-С. на 26.07.2020 г., С.-П.-С. на 18.07.2020 г., П.-Хиподрума-Център-П. на 10.07.2020 г. и П.-Б.-Център-К. село-П. на 19.07.2020 г. Независимо, че представя фискални бонове за консумация на храна от същите дати, в тях не е включена транспортна услуга, поради което представените пътни листа *не доказват осъществена транспортна услуга в полза на клиенти на ресторант „Лебед“ в П..* Същите са частни документи, без обвързваща съда доказателствена сила и без данни за достоверна дата на създаване по смисъла на чл.181 от ГПК. При непредставянето им в хода на две ревизии, последващото им представяне пред съда буди съмнение на съставянето им за целите на съдебния процес. По изложените съображения съдът приема, че приетите в о.с.з. на 23.02.2024 г. частни документи не доказват използване на процесния автомобил в независимата икономическа дейност на ревизираното дружество по смисъла на чл.3, ал.2 от ЗДДС, а именно – за регулярно и редовно използване на вещта срещу възнаграждение, с цел получаване на редовен доход от нея.

Последното обстоятелство не се установява и от разпита на свидетеля М. С. Л., работил като салонен управител и сервитьор през ревизираните периоди в ресторант „Лебед“. Свидетелят установява, че е бил ангажиран като шофьор с идея – дружеството да предоставя транспортни услуги на клиенти. Съдът не кредитира част от показанията, за които липсват писмени доказателства или не са съответни на такива доказателства. Напр. че е придружавал клиенти 1 или 2 пъти в месеца, тъй като за това няма съставени пътни листове, както и, че при зареждане на гориво е взимал фактури на името на фирмата – такива не са представени по делото за 2020 г. Според Д. нуждата от транспортна услуга се договаря по време на конкретна резервация. Въпреки това, жалбоподателят не ангажира доказателства за включване в негови оферти и на транспортна услуга, нито за нейната стойност, нито, че реално е заплатена такава от негови клиенти. Според свидетеля, автомобилът не му е предаден с приемо-предавателен протокол, нито има спомен с какви документи го е управлявал. Тази липса на документална обосновааност и отчетност относно използването на автомобила в дейността на дружеството обосновано е констатирана в хода на ревизионното производство и не е оборена в съдебното такова.

По изложените съображения и като са достигнали до извод за наличие на основание за отказ по чл.70, ал.1, т.2 от ЗДДС – стоката не се използва в независимата икономическата дейност на лицето, приходните органи са постановили оспорената част от РА при правилно приложение на закона. В хода на съдебното производство се потвърди липсата на първична счетоводна документация, указваща на действително ползване на процесния автомобил за дейността на дружеството.

Изложеното изключва наличие на *пряка и непосредствена връзка* между определена получена доставка (наем на автомобил) и една или повече последващи доставки, пораждащи право на приспадане. Не само липсват всякакви данни за сторени разходи във връзка с този автомобил, но и данни, че тези разходи *са част от общите разходи на ревизираното лице* и представляват елементи, формиращи цената на стоките или услугите, които то доставя.

Жалбоподателят не излага аргументи във връзка с доначислени единствено лихви в размер на 3,06 лв. за неправомерно ползване на данъчен кредит за периода от включването на дублирана фактура №60...081055/31.05.2020 г. до анулирането ѝ в дневника за покупки, поради което РА следва да бъде потвърден и в тази му част.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 от ДОПК на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 3047.55 лв. съгласно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от изложеното и на основание чл.160 ал.1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО жалбата на „Клаули Фоксуел“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], ет.4, ап.5А, срещу Ревизионен акт №Р-22002222003801-091-001 от 18.05.2023 г., издаден от Д. Д. Д. - орган, възложил ревизията и Й. Н. И. - ръководител на ревизията, в частта, изменена с Решение № 1193 от 21.08.2023 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], относно отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м. 03.2020 г., м. 06.2020 г. и м. 08.2020 г. в размер на 23 538,09 лв. и лихви за забава в размер на 6431.23 лв., или общо в размер на 29 969.32 лв.

ОСЪЖДА „Клаули Фоксуел“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], ет.4, ап.5А, да заплати на НАП - дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], юрисконсултско възнаграждение в размер на 3047.55 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: